

PATENT

„Made in Czechoslovakia“

Stejně tak, jako tomu bylo loni v říjnu na Velké ceně ČSSR, budou chtít opět tu raritní novinku vidět na vlastní oči a zblízka i jiní. Jenomže tentokrát bude na mezibožském vzduchovkovém mistrovství Evropy mezi zvědavci daleko více zahraničních hostů, a nejen střelců, ale i výrobců sportovních zbraní a jiných zařízení. Těm všem — pokud to pravidla a průběh šampionátu dovolí — podá za zelenou kulisu terčové stěny v mezibožské sportovní hale ochotně informací nenápadný muž: Zdeněk Jiříček.

Nikoho ani nenapadne, že právě tento skromný člověk je otcem myšlenky, autorem i konstruktérem tohoto vtipného terčového zařízení, jež vtiskne zcela osobitý ráz celému mistrovství s hmatatelným a pro nás lichotivým podtextem: Made in Czechoslovakia. A protože autor o sobě rád nemluví, jsme nuceni představit jej sami.

Nuže: Zdeněk Jiříček, 42 let, ženatý, elektrikář na zakladači na Dole Obránců míru a jinak svazarmovec a náčelník sportovně střeleckého klubu v Mostě. Na

jedné z těch prvních schůzí nemohl Zdeněk Jiříček samozřejmě chybět; rozumí se, že již tehdy, na podzim 1969, kdy budoucí mostecké organizátory mistrovství Evropy vzrušovala na nejvyšší míru myšlenka, že se „Evropa“ sejde právě u nich.

A již tehdy padlo ono šťastné rozhodnutí: Zdeňku, ty si vezmeš na starost terčové zařízení! Takové pověření se dá pojmout různě, hlavně postaru: dvě kladky a lanka a pohyblivý terčik, který si přitahuješ klikou, a ono se to všechno třese, zlobí a rámusí — však to znáte!

Zdeňka záhy posedla jiná představa: přijít s něčím docela novým, s realizací myšlenky, která jej napadla a nepopřála klidu, nedala ani spát. Puzen „tvůrčí ideou“ začal konstruovat prototyp — sám a doma na koleně, na rozviklaném svěráku, v nevytopeném kumbálu, v němž to šlo zvláště v zimě špatně od ruky. Nicméně vůle byla motorem, cit střelce napovídal, co to chce, a zkušenost elektrikáře, jak na to.

Tak se na jaře roku 1970 zrodil prototyp a Mostečtí začali střežit „sladké“ tajemství, jímž překvapí Evropu.

Avšak v čem spočíval vtip terčového zařízení? Kovovou konstrukcí růžice s 12 terči na obvodu otáčí hřídel prostým tahem závaží přes kladku na jeho konci. K pootočení o jeden terč stiskne střelec pouze knoflík elektrického vypínače, načež kotva elektromagnetu uvolní hřídel růžice a systém západek zajistí posuv přesně o dvanáctinu. Terče se objevují ve výřezu dřevotřískové terčové stěny jako apoštolové na Staroměstském orloji: 2 nástřelné + 10 do položky. Pro začátečníky a polohu vleže je v terčové desce výřez i dole.

Sotva skončila tato fáze tvůrčích starostí, začaly nové. Bylo třeba zařízení zadat do sériové výroby, nakreslit plány, jenomže... Zdeněk není strojař, a tak pomohli přátelé — s plánky důlní technik Arnošt Korec, s elektrikou Eduard Klobouk, s mechanikou Richard Fiála a nakonec se sériové výroby ujaly Krušnohorské strojírny v Komořanech.

Velká cena ČSSR na podzim 1970 byla první prověrkou terčového zařízení. Dopadla skvěle, zařízení pracovalo tiše, spolehlivě. Je jednoduché, materiálu je na něm asi za 350 korun, cena je zatím asi desetkrát větší. Na mistrovství Evropy 1971 bude těchto terčů instalováno 28 ve velkém a 12 v malém sále, sériově jich bylo vyrobeno kolem jednoho sta. A tak se již přihlásili zájemci z českých klubů, také ze Žiliny, z NDR i odjinud.

Zdeněk Jiříček nechává terčové zařízení patentovat, patent chce předat státu..., jenomže ani to není laciná věc, je třeba zpracovat 30 listů dokumentace, obracet se na lidi a sahat stále častěji do vlastní kapsy...!

Ale tvůrčí nepokoj to v něm neutlumilo. Ví, že jeho terčové zařízení se hodí výlučně pro sálovou střelbu. Proto již pracuje na prototypu pro polní podmínky s šedesátiterčovým mechanickým zařízením. Ale to jsme ještě neviděli, proto nepředbíhejme.

A tak nás napadá, že už jen za to, a vůbec za všechno to nezištné a tak plodné tvůrčí trápení by poctivci Zdeňku Jiříčkovi velice slušel zlatý odznak Za obětavou práci. Co vy na to?

Vojtěch Coufal